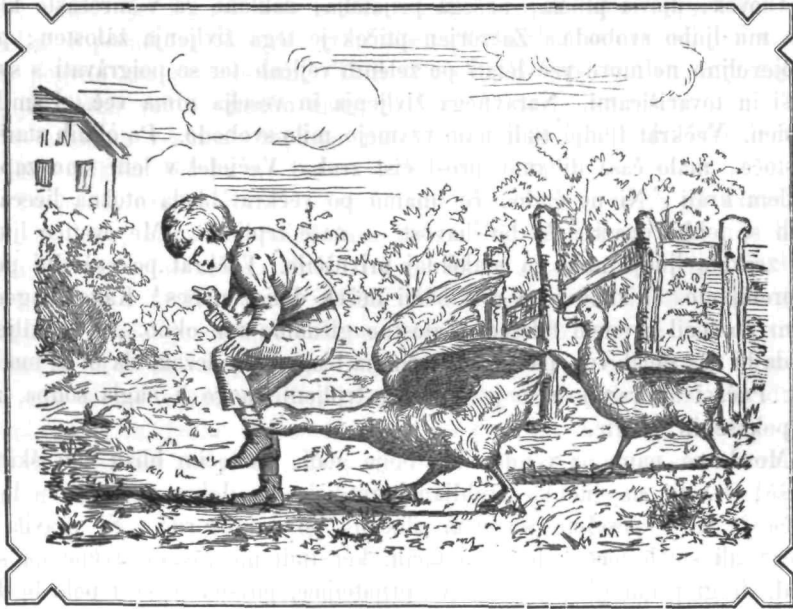

Nagajivi Markec.

To vam je bil navihan deček, ta Sokanov Markec! Povsodi ga je bilo dosti, kjer ga treba ni bilo! Posebno rad je nagajal komur koli. Ako je le mogel, ponagajal je svojemu bratcu, ki je bil še majhen, in ga spravil v jok. Uren pa je bil takó kakor veverica. Ves gozd je bil njegov in vsako gnezdo je zaslédil, ako je bilo še tako visoko na drevesu. Kakor mačka je plezal po drevesih. Ko so pri nekej veselici dečki in tudi večji mladeniči plezali po strašno visokej smreki, na katere vrhu je bila privezana zlata ura z verižico, dosegel je on prvi in jedini vrh, raz kateri si je vzel drago darilo. Zato pa tudi ptiči niso imeli mirú pred njim in še celó domača perotnina se ga je bala. Kako rad je nagajal koklji, zvezši jej navlašč kakega piška. Zna se, da se je strašno zaganjala koklja vanj, ali uren kakor je bil, ušel jej je vselej. Koliko še le pa so imeli z njim opraviti purani, ki njegovega rudečega robca kar videti niso mogli.

Nekoč pa jo je vender iztaknil!

Sokanova hiša je stala blizu vode in zato so imeli tudi mnogo gosí. Markec, se vé da, tudi teh ni pustil v miru. Necega dne je šepal počasi za ogrado proti vodi. Šepal je, ker ga je bolela leva noga, na katerej je imel precejšno rano. Po nerodnosti se je bil vrezal, ko je protje bélil. Ko tiho stopa za grmovjem ob vodi, sklone se nakrat in zagrabi malo gosko, ki se je zibala ob kraji vode. Urno teče proti dómu, ali stara gos se potegne za svojo hčerico in dohitevši ga, zagrabi Markeca z močnim kljunom takó hudo za nogo ravno tamkaj, kjer je imel rano. Za njo pa korači gosjak in kvaka, da preprije ves jok Markcev. Da-si se brani nagajivec, gos ga vender ne izpustí, dokler se od bolečine na tla ne zvalí in ne izpustí mlade goske.

Ves objokan prišepa k materi in je prosi, da mu na novo obvežejo rano, ker mu je gos raztrgala vso obvezo. „Prav ti je! drugič pa še nagajaj mirnim živalicam,“ dejali so mati.

Markec se je pa menda ves poboljšal od tistega časa.

B—c.

Cvetice žalujejo po zgubljenem prijatelju.

(Spisal J. Volkov.)

(Konec.)

zopet nas utegne kdo drugi zavriniti: „Veste kaj? takó hudo se menda godi samó cveticam, rastočim na prostem po travnikih in ledinah, po polji, livadah in vrtéh; druge vaše sorodnice izvestno živé vse boljše življenje. O dà, dà! da bi le res bilo takó! Ali žal, da tako ní.

Pa ozrimo se zdaj na naše drugačno pozorišče.

Človek, ujevši ptička, našega prijatelja, zaklene ga v mrežasto kletko; vzame mu ljubo svobodo. Zatvorjen ptiček je tega življenja žalosten; prosto in svojevoljno ne more več letati po zelenih vejicah ter se poigrávati s svojimi tovariši in tovarišicami. Naravnega življenja in veselja nima več. Usmiljenja je vreden. Večkrat ljudjé tudi nam vzamejo milo svobodo. Po oknih stanujoče in rastoče, malo časa dihama prost čist zrak. Večjidel v letu smo zaprte v zaduhlem kraji. Ni ne čudo, če imamo po večkrat bleda otožna ličeca, na katerih se lahko opazi naša boléhavost — naše trpljenje. Me cvetice ljubimo zdrav zrak, a ljudjé nam ga malokdaj privoščijo. Večkrat po več dni pekočo žejo prebijamo. O kako lepo rosí božji dežek doli z nebes! Kako blagodejno bi nam pomočil ovenelo telesce. Žalostno gledamo raz okno. Ni usmiljenega sreća, da bi nas dejal vèn na prosto, vèn na blagodejni dežek, da bi se malo poživile. Počasi umiramo, a to je še večje trpljenje nego li nagla sodba, nagla smrt pokošelih sestic.

Morda se nam pa vender kaj bolje godi, rastočim blizu človeških stanovališč, v vrtu na mehko zrahljanej gredici, na dobro pognojenej lehici? Mogoče je to v posebno srečnem slučaju, po prigovoru: „Ni pravila brez izjeme;“ ali sploh nas je le malo taci, ker tudi me nismo srečne na svetu. Povsod, dragi prijatelji in ljubeznive prijateljice, povsod je svet poln bridkega trpljenja; po vseh krajih je pomešano gorjé s kratkim veseljem. Kamor koli pogledamo, povsod vidimo žalostne prizore; nič stalnega, nič zanesljivega; vse je izpremenljivo, vse minljivo.

A tudi drugim božjim stvarim se ne godi bolje na svetu. Saj gledamo v svet ter vidimo njegovo življenje, kakeršno je.

Rahločutne cvetice rastemo na oknih pri dobrih ljudeh in gledamo, kako se nežno, zdravo detetce smeji v materinem naročji. Dete odraste, skače in se poigrava s svojo skrbno materjo. Dobra mati, dober otrok; res, dva božja krilateca v človeškem telesu. Med njima gorí najčistejša ljubezen. Oj, to so sladka nebesa za obe bitji. Ali ljubeznivo dete zboli, — boléha, boléha; oj, gorjé! umirajočega gleda nesrečna mati. Vidi in sliši zabijati ga v tesno krsto, iz katere ne bode nikoli več vstalo. Sožaljenje vsega svetá jej ne pomore več